

IDEOLOGIJA USAMLJENIKA

KANADSKI GLAZBENIK SPENCER KRUG, KOJI SADA DJELUJE POD NAZIVOM MOONFACE, UŠAO JE U NEOČEKIVANU SURADNJU S FINSKIM INDIE BENDOM

IVANA BIOČINA

Moonface with Siinai, *Heartbreaking Bravery*; Jagaguwar, 2012.

U popularnom pristupu pisanju o nezavisnoj glazbi kritičari su nerijetko gajili naklonost označavanju, bolje rečeno naklonost k potrazi za označavanjem novog Dylana, Dylana nove generacije. Tragali su za tim glasom koji je sposoban ovladati, koji će u pjesničkoj formi prikazati izvanrednost misli, angažiranost, silinu osjećaja, duhovitost, glas, izričaj i jezik koji nema premca. U toj su ustrajnoj potrazi najčešće izdvajali nekoliko autora; prvi je američki izvođač i tekstopisac Conor Oberst, cijenjeni kantautor i frontmen popularne skupine Bright Eyes, kojeg su zbog šarolikih tema kojih se dotiče – političkih, aktivističkih i ljubavnih – prozvali glasnogovornikom svoje generacije. Još jedno ime se nerijetko stavljalo u kontekst mladog Dylana – kanadskog glazbenika Spencera Kruga. Iako se Krugov pristup pisanju glazbe uvelike razlikuje od Oberstovog, on naime ne zalazi u političke i aktivističke teme, već djeluje unutar svog malog, ali nadasve maštovitog svijeta. No istini za volju, takve napise i definicije ne treba uzimati preozbiljno jer se radi o popularnom pristupu razmišljanju o ovim autorima, ali svakako se radi o kantautorima čiji rad treba izdvojiti.

VEZA SA ZAGREBOM Štoviše, valja ustvrditi da je riječ o iznimnim izvođačima i tekstopiscima, s glasovima koji su sposobni ovladati i razgaliti, a njihove pjesme zaista prikazuju čistu izvanrednost misli. Oba su glazbenika nastupala u Zagrebu, Oberst krajem ljeta 2008. godine, Krug posljednji put u proljeće 2010. Taj posljednji Krugov nastup, točnije ta posljednja turneja s tadašnjim bendom Wolf Parade, bio je svojevrsna prijelomna točka u njegovoj karijeri, čemu smo na neki način i sami mogli posvjedočiti.

Spencer Krug je glazbenu karijeru započeo 2001. godine u skupini Frog Eyes, no veću popularnost stekao je tek s bendom Wolf Parade, koji je osnovao s kolegom Danom Boecknerom 2003. Wolf Parade je uz Arcade Fire bio jedan od ključnih predstavnika novijeg vala kanadske indie rock glazbe. Krug je u to vrijeme imao i samostalan projekt Sunset Rubdown, kao i njegov kolega Boeckner koji je sa suprugom nastupao u grupi Handsome Furs. Oba su glazbenika, kao i svi njihovi projekti, uživali veliku naklonost zagrebačke publike, i to u tolikoj mjeri da se uvijek isticala neka posebna veza između tih glazbenika i ovih podneblja. Pri posljednjem gostovanju, s Wolf Parade prije točno dvije godine, promovirali su tada još neobjavljen treći studijski uradak. Tada su Krug i Boeckner u intervjuu za *Zarež*, koji je, moguće, bio i posljednji koji su zajedno odradili, naslonjeni na visoki čempres u dvorištu Teatra & ITD govorili o pokušajima da pronadu užitek u zajedničkom pisanju i izvođenju glazbe. Glazbeni izričaji Kruga i Boecknera uvelike su se razlikovali, Boeckner je čistokrvi punk-rocker, dok Krug više teži zvuku sedamdesetih godina, progresivnijem i psihodeličnijem popu. Kao

predgrupa na toj posljednjoj turneji nastupao je finski rock bend Joensuu 1685, i već tada se moglo posvjedočiti neobičnoj privrženosti Kruga i Finaca. Danas, dvije godine kasnije, Wolf Parade više ne postoji, Boecknerov bend u kojem je nastupao sa suprugom se raspao, a Krug je nakon prošlogodišnjeg samostalnog albuma, sada djelujući pod novim imenom – Moonface, izdao novi, i to s već spomenutim finskim bendom, koji je u međuvremenu promijenio naziv u Siinai.

IRONIJA, NEUSPJEH, ŠALA Koliko se Krug i Siinai uzajamno odlično nadopunjuju možemo uvidjeti na novom uratku pod nazivom *Heartbreaking Bravery*. Riječ je o ljubavnom albumu, slomljeno srce i gubitak ponovno su Krugova preokupacija, no on ne gajni preveliku naklonost romantizmu, puno je realističniji, jednostavniji, zreliji, bez kićenog pristupa. Album nije nabijen ljubavnim sladostrašćem, već prikazuje jednu drugu stranu ljubavi, zgrčenu i šturu, kroz prisjećanje na neke neuspjele pokušaje, prepune dvojbi, uvijek s jednom nogom u bijegu. Njemu je ipak više bliska ideologija usamljenika. Krug, uz to, odlično prihvaća samozadanu obavezu da se šali u neprimjerenim trenucima. No, sve je to uvijek i prožimalo njegove stihove; fine minijature prisjećanja, sentimentalnosti, vječna tematika odrastanja i sazrijevanja, bolje rečeno njegova melankolija i želja da se to odrastanje i sazrijevanje nikad ne dogodi, ili barem odgodi, uvijek sa sindromom Petra Pana, vječnog dječarca, u zaigranim stihovima i kitnjastim rečenicama, izgubljen u metaforama i mitovima, maštovitim pričama, daleko od realnosti. Ovaj put Siinai svojom osobnom glazbenom estetikom pridodaje jednu posebnu dimenziju, bilo dramatičnu ili duhovitu.

Album otvara naslovna pjesma, a već će u prvoj rečenici Krug u svom stilu ustvrditi: "Heartbreaking Bravery / Exists". Glazbeno gledajući, riječ je o mračnom, repetitivnom i gustom uvodu, s bas dionicom koja pomalo podsjeća na temu iz nekog filma Davida Lyncha. Već ta uvodna atmosfera uvelike definira i može nam približiti zvuk kojem teži Siinai. To je progresivna, himnična glazba, gotovo epska, apokaliptična, koja temelje polaže u elektronskim, ambijentalnim, krautrock i eksperimentalnim izvođačima kao što su Tangerine Dream, Brian Eno, Philip Glass i Vangelis. Početnom skladbom, pak, više teže post-punk zvuku. Krug, s druge strane, definira i otkriva tematiku albuma; već spomenutu – ljubavnu, ali pomalo praznu, punu komične tragedije i seksa. Pjeva o krvožednoj ljubavi, sebe postavljajući kao pasivni objekt: "I've got the blood and the cause to bleed / Because / I've got the blood, but not the bloodlust / You need".

PUSTOLOVINA SE NIKAD NE PONAVALJA Nastavljaju rokerskom *Yesterday's Fire* gdje se Krug prisjeća jedne ljubavne epizode, kao pustolovine, i dalje

UVODNA ATMOSFERA UVELIKE DEFINIRA I MOŽE NAM PRIBLIŽITI ZVUK KOJEM TEŽI SIINAI. TO JE PROGRESIVNA, HIMNIČNA GLAZBA, GOTOVO EPSKA, APOKALIPTIČNA, KOJA TEMELJE POLAŽE U ELEKTRONSKIM, AMBIJENTALNIM, KRAUTROCK I EKSPERIMENTALNIM IZVOĐAČIMA

bez većih romantičnih primisli; "I never will forget about / The way we played The Fall / And broke your plates against the wall / As the sun rose". Vođen time da se pustolovina nikad ne ponavlja niti se produžuje, zaključit će pjesmu jednostavno i jasno: "And then I had to go". Zvuk se nadovezuje na kraj sedamdesetih, sa završetkom koji priziva ranog Briana Enoa i njegovu glam-rock fazu, uz autentičan Krugov potpis na samom završetku – psihodeličnu orguljastu dionicu. Sa *Shitty City* unose zaokret, i to u pravi čas, a opet sasvim neočekivano, elektronskim, plesnim uvodom koji kao da je proizašao s ulica Berlina s početka stoljeća. Na granici popa i eurotrancea, savršeno razbija dosadašnji tok i ritam albuma, kako glazbeni tako i tematski. Grad, neuspjeli odlazak, propadanje grada, propadanje osobe u njemu. Quickfire, I Tried počinje stihovima iz Rilkeovih *Pisama mladom pjesniku*. "Voljeti je dobro, to je možda najteže što nam je zadano, ono krajnje, posljednje iskušavanje i ispit, rad za koji je svako drugo djelovanje samo priprema", Krug utvrđuje ono što je Rilke poručio. Nije neobično što počinje upravo s tim riječima, kao da još jednom kaže kako i sam nije uspio u tom krajnjem iskušavanju i ispitu. "Quickfire, I have tried to

settle down / But I am lifted by the sirens in my blood / And they are not done with their song..." Siinai polagano gradi melodiju, promišljeno i strpljivo, prateći Kruga i njegovu priču. Riječ je o centralnoj skladbi koja pokazuje svu ljepotu Krugovih pjesama; humorističan je, britak, s jednim od svojih omiljenih motiva – vječnog nemira. Preko fine instrumentalne minijature *10,000 Scorpions*, uvoda u *Faraway Lightning*, kojim prizivaju zvuk elektronskih pop pjesama osamdesetih godina, dolaze do *Headed for the Door* koja opisuje jedan nemoguć odnos. Siinai ovdje najviše dolaze do izražaja pravim himnično-filmskim zvukom. Krugovim riječima su podarili naglašenu dimenziju dramatičnosti, zvukom kao da teže biti dio kakvog distopijskog spektakla, a ne neke epizode o neuspjelom odnosu. I time otkrivaju svu širinu i ljepotu ove suradnje; rezultat je duhovita skladba u kojoj glazba oholo i ironično naglašava besmisao opisanog odnosa. Sve kulminira Krugovim iščitavanjem pisma ljubavnom subjektu na kraju pjesme. Sama završnica donosi najavni pop singl *Teary Eyes and Bloody Lips* i *Lay Your Cheek on Down*, kojim nas vraćaju na početnu mračniju atmosferu i time spretno zaokružuju album kao cjelinu.

KONSTACIJA VLASTITOG NEUSPJEHA Kad je prije dvije godine Krug u intervjuu za *Zarež* opisao zvuk albuma kao dio toga da se pokušavaju probiti kroz zimu, kako su muzika i bend, iako pada u zamku da zvuči otrcano, kao neka rock'n'roll katarza, kojom se pokušavaju probiti kroz zimu. "I da se zabavimo čineći to", zaključio je. Iako je time opisivao proces stvaranja posljednjeg, tada aktualnog albuma Wolf Paradea, u tim riječima lako možemo pronaći i naznake ovog uratka. Jer zaista, ponajprije, riječ je o kvalitetnom i zanimljivom albumu, ali isto tako i zabavnom albumu, punom ohole ironije, šale, konstatacije vlastitog neuspjeha i sjećanja kojima manipuliraju. A povrh svega, riječ je o odličnom primjeru suradnje naizgled nespojivih izvođača koji su uspjeli prenijeti ušćuvani, glatki i nepromijenjen oblik vlastitog izričaja, autonomija je ostala vidljiva, a opet dovoljno savijena i drugom dopušta da govori što ga je volja. I ne samo to: što je najbitnije, podarili su neki novi kut viđenja te druge strane. **B**